

Meddelelser om Verdenspostforeningen.

Hr. cand. polit. P. A. Jerichau Christensen har tilsendt Redaktionen en Skrivelse, der giver følgende Berigtigelser til de i Tidsskriftets forrige Hefte S. 531--537 meddelte Notitser om Verdenspostforeningen:

ad p. 532: En Postsats af $37\frac{1}{2}$ Centimer er ikke vedtagen i Verdenspostkonventionen. Denne hjemler de Stater, der for de fra dem afgaaende Breve og Brevkort skulle udrede en Søbefordringsgodtgørelse af 15 Francs pr. Kilogram, Ret til at opkræve en Tillægsporto, der for Breve ikke maa overstige 25 Centimer pr. Enkeltsats. I de paagældende Forbindelser vil der altsaa for et Brev pr. Enkeltsats kunne opkræves fra 25 til 50 Centimer.

ad p. 533, 3dje Stykke: Adgangen til at udvexle anbefalede, med Postopkrævning belastede Brevforsendelser (inkl. Tryksager, Vareprøver og Forretningspapirer) er ikke betinget af, at saadanne Forsendelser besørges af den indre Trafik. Det er overladt de i Verdenspostforeningen deltagende Stater at blive enige om, hvorvidt de ville etablere den paagældende Udvoxling imellem sig. Paa Grund af den Maade hvorpaa Opkrævningsbeløbet skal tilstilles Afsenderen, er det dog en faktisk nødvendig Forudsætning for at denne Udvoxling kan finde Sted mel-

lem to Lande, at disse staa i Postanvisningsudvexling med hinanden.

ad p. 533, 4de Stykke: Verdenspostkonventionen fastsætter ingen Henliggefrister, men sætter en Grænse for, hvorlænge en uanbringelig Forsendelse tør tilbageholdes i Bestemmelseslandet. Reglen er nemlig, at uanbringelige Forsendelser skulle tilbagesendes strax efter Udløbet af den i Bestemmelseslandets Anordninger fastsatte Opbevaringstermin, dog senest 6, og nu for de ikke-oversøiske Forbindelsers Vedkommende 2 Mænedder efter Udløbet af den Maaned, i hvilken Forsendelserne ere ankomne til Bestemmelseskontoret.

ad p. 533, sidste Stykke: Der kan i adskillige Forbindelser forsikres et hvilket som helst Beløb; men enhver Stat, der deltager i Udvekslingen af Breve med angiven Værdi, er berettiget til at fastsætte en Grænse for Værdiangivelsen, hvilken Grænse dog ikke kan sættes lavere end 10,000 frs. Danmark har ikke benyttet denne Ret til at begrænse Værdiangivelsen, og det samme gælder Norge, Sverig, Tyskland, Østrig, Ungarn, Rumænien, Rusland og Schweiz; til alle disse Lande kan der altsaa herfra sendes Værdibreve med ubegrænset Værdiangivelse. Den omhandlede Grænse for den tilladte Værdiangivelse forandredes forøvrigt allerede paa Lissabon-Kongressen i 1885 fra 5000 til 10,000 frcs.

ad p. 533, nederst: Udvekslingen af de her omtalte Objekter (»smaa Æsker med Guldsager etc.«) finder Sted i Henhold til Værdibrevoverenskomsten, der i Wien har faaet Titlen »Arrangement concernant l'échange des lettres et des boîtes avec valeur déclarée«. Det staaer de Stater, der deltage i denne Overenskomst, frit for at afgøre, om de ville deltage i Udvekslingen af Æskerne, eller om de ville indskrænke deres Udveksling i Henhold til Overenskomsten til Breve med angiven Værdi. Det er de Lande, som ikke udvexle Værdipakker, der særlig have Interesse i de ny, Æskerne omhandlende Paragrafer i Værdibrevoverenskomsten.

ad p. 534, 2det Stykke: Det er ikke nogen Betingelse for Indførelse af Expresbesørgelse af Postpakker, at saadan Besørgelse er indført for Breve. Det er overladt til ethvert Land, der deltager i Postpakkekonventionen, at træffe Bestemmelse om, hvorvidt det vil deltage i Expresstjenesten.